

La catàstrofe

Un discurs catastrofista recorre València. Pràcticament, un plany. Un més. Fa referència a la probable pèrdua del consistori per part dels socialistes. I l'entrelínia és que la potestat municipal va a parar a mans no només poc meritòries sinó aniquiladores. I això, ben mirat, és una catàstrofe, que si ho és per a la capital, ho és en tots els àmbits.

Tinc constància que un sector insignificant (per quantitat) del PSPV-PSOE, però significatiu (per ubicació), considera en última instància un pacte amb UV. El mòbil és mantenir *lo bailao* i la partitura. Es, per fortuna, una intenció aïllada, però no impossible. El partit, àmpliament, sustenta una altra estratègia: imantar el vot del nacionalisme. Sumats als seus, aquests vots són la garantia perquè el consistori siga gestionat pel progrés i no per la barbàrie. Vist així, no s'ha d'afegir res més.

Però tots els efectes òptics estan en funció del punt de mira (de res, Joan Francesc). Desconec si a algú li ha passat per alt el missatge subliminal: el nacionalisme, cas que obvie el com de les coses, serà el culpable que Lizondo siga l'alcalde. Al nacionalisme se li exigeix responsabilitat històrica en un episodi decisiu. I ho exigeixen els qui per convicció han adoptat una actitud insípida davant la veritat (amb arguments com "és que ara no convé") que no ha servit sinó

per a alimentar la confusió entre la societat, i la tensió (el menú nutritiu de Lizondo i l'opció que impulsa). I encara podríem parlar més de responsabilitat històrica.

Sense intenció de balanç anual, el PSPV-PSOE ha esperat set anys, des de la promulgació de la Llei d'Ús i Ensenyament, per a posar en pràctica una campanya de conscienciació lingüística, i convindria preguntar-se per què ara. No seria un problema d'anys —m'imagino que si d'alguna cosa sap el nacionalisme és d'esperar—, si la campanya fóra operativa i subterràniament el partit no estiguera liquidant les *líniees en valencià* o suprimint TV3, per citar, per damunt, actituds que no desdiuen massa de les maneres de Lizondo.

Això té el seu què, però no és el moment de corresponsabilitzar ni de percentuar la implicació en l'invent. Ara el com de les coses imposa la reflexió a les parts (els que foten i els fotuts, bàsicament perquè no està bé que només facen examen de consciència els fotuts, com sempre). Hi ha uns mesos per davant. No massa temps.

Miquel Alberola

¿La dictadura russa?

Vaig a fer la declaració més difícil de la meua vida: els demòcrates fugen, els reformistes s'amaguen, la dictadura s'acosta però ningú no sap com serà ni qui serà el dictador. Jo dimiteixo".

Aquestes dramàtiques paraules d'Edvard Xeverdnadze, el ministre d'Afers Estrangers soviètic i estendard internacional de la *perestroika*, han servit per a trencar l'idíl·lica visió segons la qual

Gorbatxov era el Sant Jordi que lluitava contra el drac conservador pel triomf de les reformes. Les paraules de Xeverdnadze acusen Mikhaïl Serguèievitx. I també el fet que no consultara la seua dimissió amb el màxim dirigent soviètic.

Les anàlisis, però, han de centrar-se en l'amenaça: ¿de quina dictadura parla Xeverdnadze? Crec que ja he escrit alguna vegada en aquesta columna la meua opinió. L'URSS només té un dictador factible (que no és el mateix que possible) i aquest es diu Mikhaïl Gorbatxov.

La dimissió de Xeverdnadze, en aquest context, aporta un matís sobre el qual vull cridar l'atenció. Xeverdnadze ha dimitit el dia següent que Gorbatxov amenacés el quart congrés dels diputats populars de l'URSS de proclamar l'estat d'excepció en sis repúbliques independentistes. Fins fa pocs mesos el dret a pro-

clamar els estats d'excepció era una prerrogativa de les repúbliques *robada* pels nous poders presidencials, considerats excessius per molts diputats progressistes. Curiosament, però, dimecres, fins i tot líders radicals com l'alcalde de

Leningrad, Anatoli Sobtxax, van incitar el president soviètic a usar la mà dura contra els bàltics, Moldàvia, Geòrgia, Ossètia, el Nagorno-Karabakh...

Xeverdnadze no és un nacionalista georgià. Però és il·lustratiu recordar com en el seu temps de primer secretari del partit en aquella república es va posar al davant de les reivindicacions nacionals quan li convenia (igual que va assassinar quan calia o va fer detencions massives i salvatges de nacionalistes). Ara ha dimitit quan aparentment tots els russos estan d'acord a usar les mesures de força contra les repúbliques no russes i díscòles. ¿És aquesta la dictadura —més enllà dels noms— immediata i real que amenaça l'URSS?

A qui li sembla excessiva la meua explicació que pense en un fet: Xeverdnadze, abans de dimitir, era l'únic alt dirigent soviètic que no era eslau.

Vicent Partal

